

יולה ניימן : 1941

אותם ימי מוסקבה... דירדור המלחמה...
איך קץ לאבידות! מפולת ותבוסה!
עם זאת, רצי אותה שנה, הגידו והודו:
הן כלפיד הפיצה את אורה!
כטיח מתפורר נשרה אז המירמה,
עילות אז נחשפו, ותוצאות נגולו;
ומן ההסוואה וההאפלה
ראינו פני רעינו — אין־מסתור.
המידות המפוקפקות שעל־פיהן מדונו —
שאלונים וטופס, דרגה וגיל וותק —
הן הושלכו, מידת־אמת מדדנו:
והאמות היו, אותה שנה, רק אומן וגבורה.

ואנו שחוינו וחזינו את כל אלה, היטב
נוכר עדיין, ברגש־קדושה,
האשמורות על הגגות, ומחסומי־הבאלונים,
מוסקבה של אז — תפתה־מפץ־ורעם,
הבניינים בלבוש־הסוואתם,
הסימפוניה של אזעקות וארגעות —
כי אז סוף־סוף הן כאמת נדמתה
גאוותנו הטהורה־המאירה כאזרחים.

(עברית: י. ע.)